

селвать иностранцы и особено нѣмцы и да учреждавать въ разны мѣста и въ разное время тамъ колоніи.

Подирь завоеваніе—то на южныя край отъ Руссы—тѣ, около начало—то на сегашне—то столѣтіе, много Българскы домочадія изъ Бессарабіѣ минжли Днѣстръ и поселили ся тамъ наедно съ други Българскы прѣселенцы, които дошли въ Россіѣ по море. Изъ нихъ ся составили нѣколко колоніи въ Херсонскж—тж и Тавричeskж губерніи. Тыя въ начало—то были управляемы отъ губернаторы—тѣ на губерніи—тѣ, въ които были заселены. Но въ 1818 годинж ся отредилъ за колоніи—тѣ въ южныя Русскый край особый попечитель или начальникъ, и жребій паднѣлъ на заслуженнаго генерала Ивана Никитича Инзова, память—та на когото ще живѣе на дълго у потомство—то на колонисты—тѣ.

Такимъ образомъ и българскы—тѣ колоніи, които были до него время учреждены въ Херсонскж—тж и Тавричeskж губерніи, минжли подъ отеческо—то попеченіе на Инзова. Бессарабскы—тѣ Българе, които подирь 1812 год. ся намирили вече подъ едно правителство съ свои—тѣ отвѣдъ Днѣстра братія, рѣшилися да просятъ у Императорскыя Прѣстоль чрѣзъ Генера Инзова да ся даде и нимъ еднакво съ други—тѣ прѣселенцы покровителство, подканены вѣроятно на това отъ капитана Димитрія Ватикіоты. Инзовъ составилъ подробенъ докладъ Императору Александру I. за участь—тж на Българско—то населеніе въ Бессарабіѣ и за причины—тѣ на тѣхно—то прѣселеніе, и просилъ да му ся даде высоко покровителство и сщци—тѣ права и привилегіи, съ каквы—то ся ползували други—тѣ иностранны прѣселенцы. Негово Величество одобрилъ всичкы—тѣ прѣдположенія на Генерала Инзова, и съ высочайшій си Указъ, даденый сенату 29 декемврія 1819 годинж, ги облѣкъ въ формж и силж законнж, по който указъ ся даровали на Бессарабскы—тѣ Българе колонистскы права.